Vi må erkende, at den hjemlige EF-debat alt for længe og faktisk siden 1973 har været ført på modstandernes præmisser når den overhovedet har været i gang. Tilløb til konstruktive meningstilkendegivelser har været særdeles sporadiske, men med det forslag som basis for den kommende EF-valgkampagne der nu foreligger, da er det min opfattelse, at Venstre får lejlighed til at præsentere sine synspunkter og til pøny at manifestere sig som Europa- partiet i Dansk Politik.
Jeg vil gerne minde om, at Venstre som eneste parti forud for folkeafstemningen i 1972 klart tilkendegav, at økonomi og politik ikke kunne adskilles.
Alle andre talte stort set kun om økonomi. Venstre fik ret, og Venstre har ret.
Vi skal derfor nu klargøre vore europæiske interesser ud fra en dansk holdning, og vi skal naturligvis i videst muligt omfang bringe os i overensstemmelse med Europas øvrige liberale, med hvem vi på mange områder samarbejder - også når det gælder EF-politikken.
Man vil af forslaget set, at selv om der ikke går en klar skillelinie, så drejer det sig dels om holdninger, og dels om klare målsætninger på en række områder, hvor opgaverne bedst løses i fællesskab og inden for de rammer, der er stukket ud i Rom-Traktaten.
Vi er ofte i Venstre blevet kritiseret for, at vi er for stærke tilhængere af et samarbejde med Europa og modstanderne siger selvfølgelig et centralistisk Europa, når vi i den hjemlige politik forfægter det nære samfund.
Derfor er det nødvendigt, at vi klart slår fast i det kommende valgprogram og altså også i dette oplæg der nu foreligger til debat, at fællesskabets politik må gennemføres ud fra det synspunkt, at de politiske opgavers mangfoldighed nødvendiggør en klar arbejdsdeling. Hvad er fællesskabsopgaver, hvad er nationale opgaver, og hvad er lokalsamfundets opgaver. Vi skal også føre og drøfte den fremtidige EF-politik ud fra det synspunkt, at intet er statisk. Derfor er vi ikke for tid og evighed låst fast på Rom-Taktaten, men skal være åbne over for traktatændringer, der kan styrke fællesskabets evne til at handle, der hvor fællesskabet har opgaver.
Vi skal heller ikke uden videre acceptere institutionerne som de eksisterer i dag, men finde en balance imellem dem - mellem Kommissionen som initiativtager og Parlamentet som det kontrollerende organ. Og endelig selv om det vil være et punkt som givet vil blive udsat for megen debat, så må vi også i det lange løb gøre os klart, at flertalsafgørelser må være det bærende i ministerrådet. Og vi må vende os mod de mange forsøg på at misbruge VETO-retten.

Når det gælder fællesskabets fremtidige omfang, ja så må vi efterleve - som da Grænkenland, Spanien og Portugal bad om at blive medlemmer - at de har en demokratisk regering, og derfor er de også velkomne som medlemmer. Og det må være en rimelig opgave for Venstre at hilse velkommen om nordiske lande vil søge om at komme med og at indtræde.

Af en række punkter i forslaget vil man se, er hele erhvervspolitikken og den økonomiske politik, som klart ligger inden for Rom-Traktatens rammer og som kun skal videreudbygges, udføres og ajourføres. Jeg vil dog i den forbindelse nævne områder, som har været forsømt, både fra dansk side i de muligheder vi har for at tage initiativer, men også i fællesskabet som helhed, det er de store områder der hedder: miljø- regional-, energi- og transportpolitik. Der ligger opgaver i tiden, der kommer, og de må indgå som væsentlige debatemner i den kommende hjemlige debat og den kommende kampagne.

Vi har også i debatten hørt meget om den europæiske identitet og modstanderne har taget dette op, at man skulle se det som trussel mod den nationale identitet, mod den nationale kultur. Derfor er det også væsentligt at vi får inddraget i langt større udstrækning spørgsmålet om kultur og uddannelse i EF-debatten ud fra en dansk holdning og ud fra et liberalt livs- og samfundssyn.

Jeg skal slutte disse meget korte bemærkninger med at sige, at som det også står i forslaget, at for os liberale er arbejdet med Europas fremtid en del del af et livs- og samfundssyn.